

Sygn. akt I C 2772/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2019 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **Z. N.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2772/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 sierpnia 2018 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wystąpił o zasądzenie od Z. N. kwoty 1.002,03 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany zalega z opłatami abonamentowymi oraz z tytułu kary umownej. Powód nabył wierzytelność z tego tytułu. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: 809,67 złotych należności głównej i 192,36 złote skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia wymagalności poszczególnych należności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

(pozew – k. 3-9)

Postanowieniem z dnia 14 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie – k. 10)

W dniu 26 października 2018 roku wpłynęło pismo powoda, w którym poparł powództwo.

(pismo powoda – k. 13-16)

Na terminie rozprawy w dniu 2 kwietnia 2019 roku pozwany podniósł, iż nie wiadomo, kiedy umowa została wypowiedziana ze strony operatora telekomunikacyjnego, a jedynie wiadomo, że nota obciążeniowa dotycząca kary umownej za rozwiązanie umowy została wystawiona 19 października 2015 roku, a to nie jest tożsame i nie wiadomo, od kiedy liczyć początek biegu przedawnienia w tym

zakresie. Dodał, iż skoro powód twierdzi, że pozwany nie zapłacił abonamentu za styczeń, luty i marzec 2015 roku, to natychmiast powinien wypowiedzieć umowę, a wręcz jest domniemanie, że wówczas go dokonał, a pierwszy dokument zawierający stwierdzenie o rozwiązaniu umowy pochodzi z 19 października 2015 roku, lecz nie można liczyć przedawnienia od tej daty.

(protokół rozprawy – k. 56)

Na terminie rozprawy w dniu 27 maja 2019 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy – k. 69)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 czerwca 2014 roku Z. N. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...) na okres 29 miesięcy w okresie podstawowym. Umowa obejmowała m.in. Pakiet F. M. HD oraz Pakiet (...). Opłaty abonamentowe miał być płacone w okresach miesięcznych. Ulga przyznana abonentowi wynosiła 1.500 złotych. (...) S.A. uprawnieni byli do rozwiązania umowy (w całym okresie jej obowiązywania) z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego. Oświadczenie o wypowiedzeniu powinno zostać złożone na piśmie. Przy czym, w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy zawartej na czas określony okresu podstawowego przez abonenta lub przez (...) S.A. z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego abonent zobowiązany był do zapłaty kary umownej w wysokości nieprzekraczającej ulgi przyznanej mu w związku z zawarciem umowy na okres podstawowy pomniejszoną o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcie umowy do dnia jej rozwiązania.

(kopia umowy abonenckiej z załącznikami – k. 21v-28, k. 38-51)

Pozwany praktycznie nie korzystał z usługi z uwagi na problemy z aktywowaniem dekodera i w krótkim czasie zaniechał regulowania opłat abonamentowych.

(przesłuchanie pozwanego – k. 56v w zw. z k. 56 wyjaśnień informacyjnych)

(...) S.A. wystawił faktury za abonament:

- na kwotę 1,10 złotych za pakiet (...) z terminem płatności 9 stycznia 2015 roku;
- na kwotę 49,90 złotych za pakiet familijny M. HD z terminem płatności 9 stycznia 2015 roku;
- na kwotę 1,10 złotych za pakiet (...) z terminem płatności 9 lutego 2015 roku;
- na kwotę 49,90 złotych za pakiet familijny M. HD z terminem płatności 9 lutego 2015 roku;
- na kwotę 1,10 złotych za pakiet (...) z terminem płatności 9 marca 2015 roku;
- na kwotę 49,90 złotych za pakiet familijny M. HD z terminem płatności 9 marca 2015 roku.

(wykaz niezapłaconych faktur – k. 17)

W dniu 19 października 2015 roku (...) S.A. wystawił notę obciążeniową numer (...) na kwotę 656,67 złotych tytułem kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym z terminem zapłaty 9 listopada 2015 roku.

(wykaz niezapłaconych faktur – k. 17, kopia noty obciążeniowej – k. 21, k. 52, k. 65)

19 października 2015 roku (...) S.A. wystawił pismo skierowane

do Z. N. zatytułowane „rozwiązanie umowy”, w którym wskazał, iż pomimo wezwań do zapłaty należność nie została przez pozwanego uregulowana, więc operator rozwiązuje ze skutkiem natychmiastowym z dniem 19 października 2015 roku przedmiotową umowę, co nie zwalnia z obowiązku uregulowania należnych (...) S.A. kwot. Dodano, iż należność w kwocie 809,67 złotych, w tym 149,70 złotych za Pakiet F. M. HD, 3,30 złote za Pakiet (...) i 656,67 złotych z noty (...), należy wpłacić do 9 listopada 2015 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową.

(kopia rozwiązania umowy z załącznikami – k. 61-64)

Pozwany nie otrzymał pisma z wypowiedzeniem umowy.

(przesłuchanie pozwanego – k. 56v w zw. z k. 56 wyjaśnień informacyjnych)

W dniu 14 lipca 2016 r. (...) S.A. w W. zawarł z Raport Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K. umowę przelewu wierzytelności, mocą której (...) S.A. przeniósł na rzecz powoda wierzytelność dochodzoną pozwem.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy przelewu wierzytelności – k. 18-19, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia załącznika – k. 20v)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych dowodach uznając je za wiarygodne.

Sąd nie dał zaś wiary pozwanemu, iż po pół roku od zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dokonał jej wypowiedzenia, gdyż nie przedłożył ani pisma z wypowiedzeniem, ani potwierdzenia nadania listu poleconego, a według niego w tej formie miał złożyć to oświadczenie.

Na wniosek pozwanego Sąd zobowiązał powoda do złożenia dokumentu wypowiedzenia przedmiotowej umowy abonenckiej wraz z dowodem doręczenia wypowiedzenia pozwanemu. W odpowiedzi pozwany nadesłał kopię pisma z 19 października 2015 roku „rozwiązanie umowy” z załącznikami bez choćby potwierdzenia nadania tego pisma pozwanemu, a tym bardziej dowodu jego doręczenia. Pozwany zakwestionował moc dowodową tego dokumentu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1954 ze zm.), świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Obowiązkiem przedsiębiorcy telekomunikacyjnego jest świadczenie abonentowi usług telekomunikacyjnych, zaś obowiązkiem abonenta jest opłacanie abonamentu i pozostałych opłat określonych umową.

Roszczenie powoda w dacie wniesienia pozwu było przedawnione. Przy czym, w dacie wszczęcia procesu i orzekania w niniejszej sprawie obowiązywały już znowelizowane z dniem 9 lipca 2018 roku przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące przedawnienia roszczeń w stosunku do konsumentów, którym w niniejszej sprawie niewątpliwie jest pozwany (art. 117 § 2¹ k.c. w zw. z art. 22¹ k.c.).

Jak stanowi art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Zgodnie z § 2, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Stosownie do art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Natomiast przepis art. 118 k.c. stanowi, iż jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przed 9 lipca 2018 roku przepis ten brzmiał następująco – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie zaś do art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej,

tj. ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zatem gdyby nawet pozwany nie zarzucił przedawnienia, Sąd i tak zbadałby z urzędu, czy termin przedawnienia roszczeń objętych pozwem minął.

W niniejszej sprawie zastosowanie znajduje 3-letni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c. z uwagi na fakt, że roszczenie wierzyciela związane jest

z prowadzoną działalnością gospodarczą. Nie ma natomiast zastosowania szczególny termin przedawnienia przewidziany w art. 751 pkt 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. przepisy

o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Tymczasem essentialia negotii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały dostatecznie uregulowane w ustawie z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co wyklucza stosowanie do tych umów art. 751 k.c. w zw. z art. 750 k.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 roku, III CZP 20/09, OSNC 2010/1/12).

Odsetki za opóźnienie jako świadczenie okresowe podlegają również trzyletniemu terminowi przedawnienia. Roszczenie o odsetki przedawnia się przy tym najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006 roku, IV CSK 134/05, LEX nr 607274).

W niniejszej sprawie powód dochodzi zapłaty z tytułu opłat abonamentowych i kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W niniejszej sprawie poza wszelką wątpliwością pozostaje przedawnienie roszczeń z tytułu opłat abonamentowych. Najpóźniejszy termin zapłaty z tego tytułu to 9 marca 2015 roku, a zatem 3-letni okres przedawnienia minął przez 9 lipca 2018 roku, a wytoczenie powództwa miało miejsce dopiero 16 sierpnia 2018 roku.

Ponownie podkreślić należało, iż pozwany zalegał z zapłatą abonamentu za styczeń, luty i marzec 2015 roku. Po upływie terminu płatności pierwotny wierzyciel mógł już wypowiedzieć umowę z winy abonenta i powinien był zrobić to bez uzasadnionej zwłoki,

a nie czekać do października 2015 roku celem wystawienia pisma o rozwiązaniu umowy

i noty obciążeniowej opiewającej na karę za przedterminowe rozwiązanie umowy. Nie powinien czekać z tym ponad pół roku licząc na przedłużenie ustawowego terminu przedawnienia. Roszczenie o zapłatę kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym stało się zatem wymagalne z upływem dwóch miesięcy po upływie terminu płatności najpóźniej wymagalnego abonamentu, tj. około 9 maja 2015 roku i był wówczas najwcześniejszym możliwym terminem do wystawienia noty. W tej sytuacji bieg przedawnienia nie rozpoczął się dopiero w terminie zapłaty określonym w

nocie obciążeniowej wystawionej kilka miesięcy później. Przy czym, powód wbrew żądaniu pozwanego, nie wykazał w ogóle, aby wierzyciel pierwotny doręczył pozwanemu pismo z wypowiedzeniem umowy. Poza tym pismo z 19 października 2015 roku zawierało oświadczenie o rozwiązaniu umowy w trybie natychmiastowym, podczas gdy z umowy abonenckiej wynikało uprawnienie dla obu stron do wypowiedzenia umowy z zachowaniem dwumiesięcznego terminu z końcem na koniec okresu rozliczeniowego. W tej sytuacji, w ocenie Sądu, także roszczenie z tytułu kary umownej uległo 3-letniemu przedawnieniu przed 9 lipca 2018 roku.

Powód nie udowodnił przy tym, aby doszło do przerwania lub zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

W tej sytuacji powództwo podlegało oddaleniu w całości, zwłaszcza że nie zachodziły żadne okoliczności wymienione w art. 117¹ k.c.